

DZIENNIK URZĘDOWY

C. i k. Komendy powiatowej w Opatowie.

Prenumerata kwartalnie 3 korony,
Numer pojedynczy 10 halerzy.

Nr. 5.

Opatów, dnia 22. sierpnia 1918.

TREŚĆ: 1) Ponowne ogłoszenie przepisów o doraźnem postępowaniu. 2) Bandytyzm. 3) Zużytkowanie zbiorów rolnych. 4) Obrót zbożem. 5) Obrót sianem i słomą wraz z rozporządzeniem wykonawczem. 6) Uregulowanie obrotu nasionami roślin oleistych. 7) Uregulowanie obrotu ziemniakami. 8) Uregulowanie obrotu owocami strączkowymi oraz nasionami. 9) Ograniczenie obrotu miodem. 10) Obrót masłem, twarogiem i serem. 11) Uregulowanie obrotu workami. 12) Koncesye na garbarnie. 13) Zniżka kosztów przewozu materiałów do odbudowy zniszczonych miejscowości w Polsce. 14) Noszenie uniformów przez byłych żołnierzy polskich. 15) Wprowadzenie stempli na 50, 100 i 200 Koron.

1.

Ponowne ogłoszenie przepisów o doraźnem postępowaniu.

Rozporządzeniami c. i k. Naczelnej Komendy armii, Op. Nr. 32183 a 16-go marca 1915 r. i Q. Nr. 37906 z 13-go marca 1917 r. podporządkowano w myśl § 481 u. 2 w. pr. k. wszystkich mieszkańców terytoriów Królestwa Polskiego i obsadzonych przez c. i k. wojska oraz ich sprzymierzeńców, prawu doraźnemu na wypadek popełnienia następujących zbrodni, jako to:

1. zbrodni nieuprawnionego werbunku (§§ 306 i 307 w. u. k.),

2. zbrodni nakłaniania i pomagania do naruszenia zaprzysiężonego obowiązku pełnienia służby wojskowej i udzielenia pomocy zbiegłym żołnierzom (§§ 314, 316 i 318 w. u. k.),

3. zbrodni szpiegostwa (§ 321 w. u. k.) i innych czynów skierowanych przeciwko sile zbrojnej państwa (§ 327 w. u. k.),

4. zbrodni zdrady głównej (§ 334 w. u. k.),

5. zbrodni obrazy Majestatu (§ 339 w. u. k.),

6. zbrodni zakłócenia spokoju publicznego (§ 341 w. u. k.),

7. zbrodni rozruchu (§ 349 w. u. k.),

8. zbrodni gwałtu publicznego przez złośliwe uszkodzenie cudzej własności (§ 362 w. u. k. we wszystkich trzech wypadkach),

9. zbrodni gwałtu publicznego przez złośliwe czyny lub opuszczenia popełnione na kolejach żelaznych wśród okoliczności szczególnie niebezpiecznych (§ 364 w. u. k.),

10. zbrodni gwałtu publicznego przez złośliwe uszkodzenie i stawianie przeszkód na rządowych telegrafach (telefonach) (§ 366 w. u. k.),

11. zbrodni morderstwa (§§ 413 i 414 w. u. k.) zabójstwa (§§ 419 do 421 w. u. k.) podpalania (§§ 448–453 w. u. k.) i zbrodni rabunku (§§ 483, 490, 491 w. u. k.),

12. zbrodni kradzieży (§ 457, 465a, 466 i 467 w. u. k.) i sprzeniewierzenia (§ 472 w. u. k.) jeśli suma jednorazowo lub na kilka zawody skradzionych lub sprzeniewierzonych rzeczy kwotę 1000 (tysiąca) koron przewyższa, zbrodni sprzeniewierzenia (§ 474 w. u. k.) i oszustwa (§§ 502–506 w. u. k.) jeśli wartość przedmiotów na jeden lub kilka zawodów sprzeniewierzonych, względnie wyłudzonych sumę 2000 (dwa tysiące) koron przenosi.

Przestrzega się przed popełnianiem tych zbrodni, ponieważ każdy, który się winnym staje jednej z powyższych zbrodni będzie doraźnie sądzony i śmiercią karany.

Postanowienia ogólne.

1. Przepisy o postępowaniu doraźnym mają także pełne zastosowanie w myśl § 15 w. u. k. w wypadkach usiłowania jakoteż wedle § 11 w. u. k. w razie współwiny lub uczestnictwa w zbrodniach postępowaniem doraźnym zagrożonych.

2. Przy tych wyżej wymienionych zbrodniach, które już w ustawie zagrożone są karą śmierci przez powieszenie, zapada również w postępowaniu doraźnym ta sama kara, przy innych zaś zbrodniach kara śmierci przez rozstrzelanie.

3. Osoby podlegające królewsko-polskiemu sądownictwu o tyle tylko podpadają postępowaniu doraźnemu o ile w myśl § 8 rozporządzenia z 25-go sierpnia 1917 r., Nr. 71 Dz. rozp. dochodzenie i ukaranie c. i k. sądom wojskowym zastrzeżone zostało.

Wyżej powołany § 8 opiewa:

C. i k. sądom wojskowym jest zastrzeżone dochodzenie i karanie:

1. wszelkich przestępstw popełnionych przez osoby należące do siły zbrojnej Monarchii austriacko-węgierskiej albo do jej orszaku tudzież przez jenców; jeżeli w sprawie karnej obok takich osób uczestniczą obwinieni podlegający sądom cywilnym, może sąd wojskowy postępowanie przeciw nim sam przeprowadzić albo pozostawić je właściwemu sądowi cywilnemu;

2. zbrodni przeciw sile zbrojnej, t. j. nieuprawnionego werbunku, nakłaniania lub pomocy do naruszenia zaprzysiężonego obowiązku służby wojskowej, szpiegostwa i innych czynów skierowanych przeciw

c. i k., przeciw polskiej lub też przeciw sile zbrojnej z niemi sprzymierzonej (327 w. u. k.), dalej zbrodni zdrady głównej, obrazy Majestatu i członków Domu Cesarskiego, zakłócenia spokoju publicznego, buntu lub rozruchu, wreszcie przestępstw wymienionych w rozporządzeniach Naczelnego wodza armii z 15-go września 1915 r., Nr. 39 Dz. rozp. i z 8-go marca 1916 r., Nr. 51 Dz. rozp.,

3. tych przestępstw, które popełnione zostały na szkodę c. i k. lub polskiej albo z niemi sprzymierzonej armii, na szkodę osób należących do tych armii lub do ich orszaku, tudzież na szkodę c. i k. Zarządu wojskowego.

Jeżeli o ten sam czyn karygodny wdrożono postępowanie w c. i k. sądzie wojskowym i w sądzie polskim, ma tenże na żądanie sądu wojskowego postępowanie zastanowić i akty przesłać sądowi wojskowemu.

2.

Bandytyzm.

W ostatnich czasach stwierdzono znaczne zwiększenie się wypadków bandytyzmu. Powodem tego zatważającego zjawiska jest między innymi wielka ilość dezertersów i zbiegłych jeńców wojennych, niemniej chciwość wielu osobników z pomiędzy tułaczy i mieszkańców.

Aby powstrzymać rozszerzające się zło ogłasza się postanowienia Naczelnego Komendy armii (reskrypt K. Nr. 3157/16.

1) Zbrodniarze i współwinni podlegają sądowi doraźnemu (kara śmierci),

2) Domy względnie miejscowości, które zbrodniarzom służyły za kryjówkę, będą spalone, o ile o zbrodniarzach i ich kryjówkę wcześniej nie doniesiono.

3) Wójtowie (sołtysi) którym będzie dowiedzione, że wiedzieli o pobycie bandytów w obrębie ich władzy podległym i o tem nie donieśli, uznani będą za współwinnych.

4) Z miejscowości podejrzanych brać się będzie zakładników.

Oprócz tego zarządza c. i k. Komenda powiatowa jak następuje:

1) Wójtowie (sołtysi) mają zwracać pilną uwagę na ludzi obcych, pojawiających się w gminie (wsi) i pilnować obowiązku meldowania obcych. Jeżeli ob-

cy niema legitymacji osobistych lub legitymacje niewystarczające należy donieść o tem bezzwłocznie c. i k. Żandarmeryi.

2) Warty nocne, stosownie do rozporządzenia z dnia 15/27 października 1866 należy wyznaczać i często wizytować, aby sumienie pełnili swą służbę. Wizytowanie wart ma przeprowadzać Wójt, Sołtys lub organ gminny, w tym celu wyznaczony. Niedbałych stróżów nocnych należy karać grzywną lub aresztem.

Miejscowości, w których zdarzają się nocne napady rabunkowe, obłożone zostaną odpowiednimi karami, jeżeli przy dochodzeniu okaże się że bandyci pochodzą z tej miejscowości albo że nie było straży nocnej względnie straż zaniedbała swe obowiązki

3) Okoliczność, że bandyci najczęściej są dobrze uzbrojeni i mają pod ostatkiem amunicji wskazuje na to, że wiele broni i amunicji znajduje się wśród ludności. Wzywam zatem mieszkańców wsi, aby w interesie własnym i w interesie publicznego bezpieczeństwa wspierali Żandarmeryę w akcji przeprowadzenia rozbrowienia, a to w ten sposób, że doniosą Żandarmeryi o każdym nielegalnem posiadaniu broni lub amunicji, o którym się dowiedzą. Samo przez się rozumie, że nazwisko donoszącego pozostanie w tajemnicy.

Mnożą się również wypadki użycia broni przez bandytów w zetknięciu się z żandarmami. Współwinni tego rodzaju gwałtownego oporu z bronią w rękę zostaną jako współwinni usiłowanego morderstwa na osobach wojskowych, pociągnięci do odpowiedzialności przez sądy doraźne i ulegną karze śmierci przez powieszenie i nie mogą mieć nadzieji na ich ulaskawienie.

3.

Zużytkowanie zbiorów rolnych.

Na podstawie upoważnienia Jego Ces. i Król. Apostolskiej Mości, udzielonego z mocy Najwyższego Dowództwa, zarządza się stosownie do art. II. ust. 2, patentu o ustanowieniu Władzy państwowej w Królestwie Polskiem, z dnia 12-go września 1917 r., Nr. 75 Dz. rozp., dla obszarów Polski pozostających w austriacko węgierskiej administracji wojskowej, celem zabezpieczenia ważnych interesów wojennych, co następuje:

§ 1.

Płody rolne.

Płodami rolnymi w myśl tego rozporządzenia są wszelkie ziemniopłody produkowane w gospodarstwie rolnem, oraz wytwory i odpadki, uzyskane z ich przemiału lub jakiegokolwiek przeróbki.

§ 2.

Obowiązek zgłaszania.

Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe może rozporządzić, aby każdy kto przechowuje płody rolne, zgłosił ten zapas podając ilość, rodzaj i miejsce przechowania. Jeżeli płody rolne należą do osoby trzeciej, należy w zgłoszeniu podać osobę uprawnioną do rozporządzania nimi.

Obowiązek zgłaszania może być także ograniczony na pewne kategorie osób — jak producenci, kupcy, domy składowe i przedsiębiorstwa komunikacyjne.

Rozporządzenie Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego oznaczy w jakich terminach i w jakich urzędach należy zgłoszenia dokonać. Do oznaczenia tego może być także upoważniona Komenda powiatowa.

§ 3.

Obowiązek udzielania wyjaśnień.

Każdy musi na żądanie Komendy powiatowej — nawet jeśli obowiązek zgłaszania nie istnieje — udzielić organom Zarządu wojskowego wyjaśnień w myśl § 2., co do przechowywanych przezeń płodów rolnych.

§ 4.

Urzędowe dochodzenia.

Komenda powiatowa może każdego czasu kazać stwierdzić przez oględziny lub przeszukanie domu (rewizję domową), czy uczyniono zadość obowiązkowi zgłoszenia (§ 2) lub obowiązkowi udzielania wyjaśnień (§ 3).

Jeśli zaniechano zgłoszenia lub nie udzielono wyjaśnienia, lub też uczyniono to niezgodnie z prawdą — ponosi koszt dochodzenia strona, która była obowiązana do zgłoszenia lub udzielenia wyjaśnienia, a to niezależnie od dochożenia karnego.

§ 5.

Zapiski gospodarcze, próbne omłoty.

Celem stwierdzenia wydajności plonów można producenta zobowiązać do dokonania próbnych omłotów zboża lub próbnego kopania roślin okopowych.

Wielkie przedsiębiorstwa rolne można zobowiązać, aby prowadziły zapiski co do wydajności plonów i zezwalały organom Zarządu wojskowego na wgląd w te zapiski.

§ 6.

Zakazy obrotu.

Generalne Gubernatorstwo wojskowe może:

a) zakazać sprzedawania produktów rolnych osobom, które nie zostały upoważnione do zakupu przez Zarząd wojskowy lub kupowania tychże od osób nie posiadających takiego upoważnienia;

b) przepisać ogólnie lub dla pewnych powiatów warunki, z zachowaniem których jedynie dozwolone jest kupno i sprzedaż lub każdy inny rodzaj obrotu produktów rolnych.

§ 7.

Zajęcie i kupno produktów rolnych.

Generalne Gubernatorstwo wojskowe może zarządzić ogólnie lub dla pewnych powiatów, że produkty rolne – z wyjątkiem tych ilości, których producent sam potrzebuje dla wyżywienia swoich domowników, do obsiewu swych posiadłości, na paszę dla swego bydła lub dla prowadzenia własnych przedsiębiorstw rolnych – mają być zajęte i dostarczone przez posiadacza na oznaczone miejsca odbioru.

Ilości produktów rolnych, które po pokryciu powyżej określonego zapotrzebowania mają być oddane, oznaczy Komenda powiatowa według ilości głów członków rodziny i służby, rozmiaru posiadłości lub ilości sztuk bydła. Przytem może być ilość przeznaczona w obrębie pewnego obszaru do oddania ustanowiona także wspólnie dla większej ilości producentów.

Za zajęte produkty rolne wypłaca się przy ich odstawie ustanowione każdego czasu ceny w gotówce.

§ 8.

Omłot, odstawa, przechowanie.

Komenda powiatowa może:

a) oznaczyć terminy, do których zajęte produkty rolne muszą być wymłócone i odstawione;

b) zarządzić młóckę i odstawę zajętych produktów rolnych na koszt producenta, także przed upływem tych terminów;

c) wydać stosowne zarządzenia, by zajęte produkty rolne były odpowiednio przechowane.

Przytem można użyć sił roboczych, maszyn i urządzeń gospodarczych innych producentów, zając składy i wyznaczyć za to odszkodowania.

§ 9.

C e n y.

Generalne Gubernatorstwo wojskowe ustanowi osobnym rozporządzeniem ceny produktów rolnych (§ 1) jakoteż za ich przemiał, przeróbkę i transport do miejsca odbioru.

§ 10.

Uregulowanie zużycia.

Generalne Gubernatorstwo może w drodze rozporządzenia:

a) zakazać zużycia produktów rolnych dla pewnych celów, lub też ograniczyć konsumpcję do pewnych ilości na osobę lub sztukę bydła i dzieci;

b) uregulować zaopatrzenie ludności poszczególnych gmin w środki żywności w ten sposób, że pobór ich dozwolony jest tylko przez umyślnie w tym celu ustanowione organa (komitety spożywcze) lub przez Zarządy gminy;

c) ograniczyć ruch młynów i przedsiębiorstw przemysłowych przetwarzających produkty rolne, ustanowić nad nimi nadzór lub zamknąć je.

§ 11.

Postanowienia karne.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia lub przepisu wydanego na jego podstawie będą o ile czynność ta nie podlega surowszej karze – karane przez Komendę powiatową grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy. Obok kary aresztu może być nałożona grzywna aż do oznaczonego najwyższego wymiaru.

§ 12.

P r z e p a d e k.

Obok kary (§ 11) można orzec też przepadek

plodów rolnych, które stanowią przedmiot orzeczenia karnego. Jeżeli towary już sprzedano, można orzec także przepadek ceny kupna.

Przepadek zatajonych zapasów (§§ 2, 3, 4) można orzec także wtedy, jeżeli nie można wdrożyć dochodzenia karnego.

Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe może z cen uzyskanych za skonfiskowane plody lub z uznanych za przepadek kwot pieniężnych przyznawać osobom, które wyróżniły się przy odkryciu karygodnego czynu wynagrodzenia co najwyżej w wysokości takiej uzyskanej ceny lub kwoty.

§ 13.

Ogłoszenie.

Oprócz obowiązującego ogłaszania ustaw, rozporządzeń i zarządzeń Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (rozporządzenie z dnia 1 stycznia 1917 r. Nr. 1. Dz. rozp.), będą przepisy, wydane na podstawie niniejszego rozporządzenia ogłaszane w dziennikach urzędowych Komend powiatowych, w których wchodzi one w życie, ponadto podawane do ogólnej wiadomości przez umieszczenie w dziennikach, publiczne ogłaszanie i jeszcze w inny używany na miejscu sposób.

§ 14.

Zniesienie dawniejszych przepisów.

Rozporządzenie z dnia 11-go czerwca 1916 r. Nr. 61 Dz. rozp. z dnia 21-go lutego 1917 r. Nr. 28 Dz. rozp., z dnia 30-go września 1917 r. Nr. 82 Dz. rozp. znosi się.

§§ 2, 3, 4 i 7 rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r. Nr. 61 Dz. rozp. nie stosują się do plodów rolnych.

§ 15.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

4.

Uregulowanie obrotu zbożem.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, zarządza się co następuje:

§ 1.

Zboże.

Zbożem w myśl niniejszego rozporządzenia jest pszenica, żyto, jęczmień, owies, proso, gryka (hreczka), wyka i bobik, oraz mieszanka wyżej wymienionych plodów rolnych, jakoteż przetwory i odpadki uzyskane z ich przemiału.

§ 2.

Obowiązek zgłaszania.

Każdy producent, który przechowuje zapasy zboża, winien na żądanie Komendy powiatowej zgłosić je, podając ilość rodzaj i miejsce przechowania, Komenda powiatowa może obowiązek zgłaszania rozszerzyć także na inne kategorie osób.

Komenda powiatowa oznaczy w jakich terminach, w jaki sposób i w jakich miejscach należy zgłoszenia dokonać.

§ 3.

Zajęcie.

Zapasy zboża, z wyłączeniem tych ilości, których producent sam potrzebuje do wyżywienia swoich domowników, do obsiewu swych posiadłości, na paszę dla swego bydła lub dla prowadzenia własnych przedsiębiorstw rolnych są zajęte. Następstwem zajęcia jest, że zajętych zapasów nie wolno ani przerabiać, zużywać, spasać, ani też sprzedawać kupować o ile w tem rozporządzeniu lub też za pomocą osobnych przepisów nie zostaną wydane inne zarządzenia. Interesy zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne.

Posiadacz zajętych zapasów obowiązany jest troszczyć się o ich odpowiednie przechowanie.

§ 4.

Odstawa, odbiór.

Komenda powiatowa oznacza ilość zboża, które każdy producent z osobna, lub większa ilość producentów wspólnie ma odstawić po pokryciu zapotrzebowania, określonego w § 3 i ustanawia terminy, do których odstawa musi być wykonana.

Ilości wyznaczone do oddania winny być dostawione do miejsc odbioru, wskazanych przez Komendę powiatową.

§ 5.

C e n y.

Ceny odbioru zboża ustalone zostaną osobniem rozporządzeniem.

§ 6.

P r z e m i a ł.

Komenda powiatowa może ruch młynów ograniczyć, ustanowić nad nimi nadzór lub zamknąć je.

Stopień przemiału i zapłata za mielenie, oznaczone zostaną osobnemi zarządzeniami.

§ 7.

P r z e r ó b k a.

Zboże (§ 1) wolno przerabiać w przedsiębiorstwach przemysłowych tylko za zezwoleniem c. i k. Generalnego Gubernatorstwa wojskowego. Przedsiębiorstwa przemysłowe, które służą do przeróbki zboża, a takiego pozwolenia nie posiadają pozostają zamknięte.

§ 8.

Zaopatrzenie nieproducentów.

Zaopatrzenie nieproducentów w zboże i przetwory młynarskie unormowane zostanie osobnemi zarządzeniami.

§ 9.

Postanowienia karne.

Przekroczenia tego rozporządzenia lub przepisów wydanych na jego podstawie poepadają pod postanowienia karne § 11 rozporządzenia z dnia 20. czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych.

Obok kary można orzec przepadek zapasów w myśl § 12 tegoż rozporządzenia.

§ 10.

Zniesienie dawniejszych przepisów.

Rozporządzenie z dnia 3-go lipca 1917 r., dotyczące zajęcia zboża i produktów młynarskich, Nr. 59 Dz. rozp., znosi się.

§ 11.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

5.

Uregulowanie obrotu sianem i słomą.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 20. czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp., dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, zarządza się co następuje:

§ 1.

Siano i słoma.

Przez siano rozumieć należy w myśl tego rozporządzenia siano łąkowe i potraw (otawę), siano z koniczyny wszelkiego rodzaju, z lucerny, seradeli i esparcety, jak również i odpadki (wytrząskij) z tych rodzajów siana, przez słomę zaś słomę pszenną, żytnią, jęczmienną, owsianą, z rzepaku, prosa i gryki (hreczki).

§ 2.

Obowiązek zgłaszania.

Każdy producent, który przechowuje zapasy siana i słomy, winien na żądanie Komendy powiatowej zgłosić je, podając ilość, rodzaj i miejsce przechowania.

Komenda powiatowa może obowiązek zgłaszania rozszerzyć także na inne kategorie osób.

Terminy zgłaszania, sposób i miejsce w którym zgłoszenie ma nastąpić, oznaczy Komenda powiatowa.

§ 3.

Z a j ę c i e.

Zapasy siana i słomy z wyłączeniem tych ilości, których producent sam potrzebuje na paszę i ściótkę dla swego bydła lub prowadzenia własnych przedsiębiorstw rolnych, są zajęte.

Następstwem zajęcia jest, że zajętych zapasów nie wolno ani przerabiać, zużywać, spasać, ani też sprzedawać i kupować, o ile w tem rozporządzeniu lub też zapomocą osobnych przepisów nie zostaną

wydane inne zarządzenia. Interesy, zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne.

Posiadacz zajętych zapasów obowiązany jest troszczyć się o ich odpowiednie przechowanie.

§ 4.

Odstawa, odbiór.

Komenda powiatowa oznacza ilość siana i słomy, którą każdy producent z osobna, lub większa ilość producentów wspólnie ma odstawić po pokryciu zapotrzebowania, określonego w 3-cim i ustanawia terminy, do których odstawa musi być wykonana.

Ilości wyznaczone do odstawy, odbierać będą legitymowani zastępcy organizacji, którym powierzono skup i płacić gotówką przy odbiorze.

§ 5.

C e n y.

Dla zajętych zapasów ustanawia się następujące ceny odbioru:

18 K. za siano łąkowe, potraw i wytrząski,
21 K. za siano z koniczyny, lucerny, seradeli i esparcety,

12 K. za słomę żytnią okłotową (młóconą cepem),
9 K. za wszelkie inne rodzaje słomy.

Ceny rozumieją się za 100 kg. loco miejsce produkcji, za towar zdrowy, suchy i niezepsuty; jeżeli towar tym warunkom nie odpowiada, następuje odpowiednie obniżenie ceny.

Przy odbiorze prasowanego siana i słomy, dolicza się do ceny odbioru dodatek 3 K. za 100 kg., w czym mieszczą się koszty prasowania i drutu do wiązania.

Producenci są obowiązani dostawić siano i słomę, przeznaczone do oddania, własnym kosztem do miejsc prasowania lub innych miejsc odbioru na odległość nie przenoszącą 3 kilometrów. W razie odstawy na dalszą odległość należy się wynagrodzenie którego wysokość unormowana będzie osobnem zarządzeniem.

§ 6.

Zaopatrzenie nieproducentów.

Zaopatrzenie niedroducentów w siano i słomę unormowane zostanie osobnemi zarządzeniami.

§ 7.

Postanowienia karne.

Przekroczenia tezo rozporządzenia lub przepisów wydanych na jego podstawie podlegają postanowieniom karnym § 11. rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych.

Przytem można orzec przepadek zapasów w myśl § 12 tegoż rozporządzenia.

§ 8.

Zniesienie dawniejszych przepisów.

Rozporządzenie z dnia 3-go lipca 1917 r. Nr. 60 Dz. rozp., dotyczące zajęcia siana oraz rozporządzenie z dnia 20-go grudnia 1917 r. Nr. 99 Dz. rozp., dotyczące zajęcia słomy znosi się.

§ 9.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie wykonawcze
tyczące się uregulowania obrotu sianem i słomą

Na podstawie rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1918 tyczącego się zużytkowania zbiorów. Dz. rozp. Nr. 37 i rozp. z dnia 23. lipca tyczącego się uregulowania obrotu sianem i słomą Dz. rozp. Nr. 38 zarządza się:

§ 1.

Obowiązek dawania objaśnień.

Każdy producent jest obowiązany, na żądanie organów zajmujących się zbiorem siana i słomy (Oddział rolniczy i legitymowani kupcy) dawać wyjaśnienia o swoich zapasach obejmujących te produkty.

§ 2.

Naznaczanie kontyngentu odstawy.

C. i k. Komenda powiatowa naznaczy w najbliższej przyszłości za pomocą osobnych zawiadomień kontyngent jako też termin odstawy siana i słomy, które to ilości w podanych terminach odstawiłone

być muszą. W razie gdyby producent czuł się pokrzywdzony ma prawo żądać Komisyi C. i k. Komendy i w obecności tejże przeważać pozostawione do wyżywienia zapasy.

§ 3.

Z a k u p.

Do zbierania i przyjmowania siana i słomy są tylko przez Jen. Gub. Wojskowe w Lublinie E. V. Z. legitymowani kupcy których legitymacye E. V. Z. widowane przez C. i k. Komendę powiatową upoważniają do przyjmowania i transportowania paszy.

Kupcy są obowiązani wystawiać i potwierdzać odbiór po przyjęciu paszy u producenta.

§ 4.

Zakupywanie od ręki przez wojskowość.

Wojska rozlokowane w obszarze C. i k. J. G. W. mają prawo aż do odwołania zakupywać paszę wprost od producenta, ale tylko wtedy jeżeli przynależne miejsce poboru (Fasungsstelle) lub zastępcy zakupu paszy nie byli w stanie zapotrzebowań tych pokryć.

Takie kupna mogą tylko zaspakajać tymczasowe potrzeby i tylko przez wojskowe organy być przeprowadzone, które to organy są obowiązane producentowi potwierdzić piśmienne zakupione ilości paszy jako też płacić w gotówce ceny odbioru u producenta na podstawie Dz. rozp. Nr. 35 § 5 z roku 1918. Takie kupna będą zaliczone na naznaczony do odstawy kontyngent.

§ 5.

P r z e w ó z.

Producenci są obowiązani przewieźć do odstawy naznaczone siano lub słomę na odległości 3 km. do miejsca prasowania albo innych stacji odbiorczych bezpłatnie.

Przy dostawie na większą odległość należy się producentowi wynagrodzenie w wysokości 30 halerzy za 100 kg. i 1 km. z potrąceniem 3 km. N. p. gdy producent wozi paszę do kolei na odległość 14 km. to wynagrodzenie za przewóz otrzyma tylko za 11 km.

O ileby producent nie był w stanie skutecznie transport własnymi kołami, to na podstawie rozporządzenia o zużytkowaniu zbiorów Nr. Roz. Nr. 37 § 8 (ostatnie zdanie) będą pociągnięci do odstawy inni producenci.

Jako wynagrodzenie za przewóz w tym wypadku należy się również 30 halerzy za 100 kg. od każdego przebytego km. Za pierwsze niedostarczone 3 km. potrąci się producentowi przy wypłacie za dostarczoną paszę.

Do przymusowego dostarczenia furmanek mają się legitymowani kupcy zgłaszać do „Komendy zamawiań podwód“ „Transportmitteleitung“ przy C. i k. Komendzie powiatowej w monopolu.

C. i k. Komenda powiatowa może w razie potrzeby zarządzić przymusową odstawę paszy, nawet przed upływem przeznaczonego terminu.

§ 6.

Zaopatrzenie ludności.

Producenci mają pokrywać swoje zapotrzebowania słomy i siana z pozostałych po odstawie zapasów Ażeby w ten sposób przygotować się do używania słomy większej ilości na paszę, muszą producenci zawczasu zaopatrzyć się w inne produkty na pościółkę jak mech, szuwar, torf, liście i t. p.

W razie potrzeby zabroni J. G. W. w okolicach posiadających inne środki zastępcze używania słomy na pościółkę.

Wszystkim bezrolnym właścicielom bydła jest dozwolona na podstawie pozwolenia Komendy powiatowej pokrywać swoje zapotrzebowania siana i słomy z pozostałych u producentów na własny użytek zapasów paszy za pomocą kupna. Magistraty większych miast których zapotrzebowania nie mogą być w ten sposób pokryte mają się starać w oddziale rolniczym c. i k. Komendy powiatowej o przydzielenie im z magazynów legitymowanych kupców.

§ 7.

O b r ó t.

Ruch kołowy ze sianem i słomą w obrębie gospodarstw poszczególnych producentów nie wymaga żadnych pozwoleń na przewóz. Dalej jest dozwolone właścicielom koni bez żadnego pozwolenia przewozić trzydniową paszę, dla własnego inwentarza a mianowicie 3 kg. na konie i 4 kg. na wołu dziennie.

Inne transporty są tylko na podstawie pozwolenia Komendy powiatowej, lub legitymacyi kupnia dozwolone.

§ 8.

Postanowienia karne.

Kto kontyngentu siana i słomy w naznaczonym

feminie nie odstawia lub wogóle odstawy zaniecha i nie potrafi wykazać że miał ważne ku temu przyczyny,

kto zapasy siana i słomy ukrywa w niedozwolony sposób obraca, zużywa, skarmia, skupuje, lub sprzedaje,

kto przepisy o obrocie sianem i słomą przekracza,

będzie karany w myśl § 11 rozp. z dnia 28 lipca 1918 tyczącego się zużytkowania plodów rolnych, pieniędzmi do 5000 koron; albo aresztem do 6 miesięcy, ewentualnie równocześnie pieniędzmi i aresztem.

Prócz kary mogą być zapasy w myśl § 12 wymienionego rozp. uważane za przepadłe, będąc przedmiotem orzeczenia karnego.

O ile zapasy były sprzedane może być cena kupna uznana za przepadłą.

6.

Uregulowanie obrotu nasionami roślin oleistych.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, zarządza się co następuje:

§ 1.

Rośliny oleiste.

Nasionami roślin oleistych w myśl niniejszego rozporządzenia są: mak, rzepak siemię lniane i konopne, nasiona gorczycy, lnianki, słonecznika, pszonaku oraz wszelkie inne produkty rolne, zdadne do wyrobu oleju.

§ 2.

Obowiązek zgłaszania.

Każdy kto zachowuje nasiona roślin oleistych (§ 1) jest obowiązany zgłosić pisemnie zapas z podaniem ilości, rodzaju i miejsce przechowania w oddziale rolniczym Komendy powiatowej.

Termin, w którym należy zgłoszenia dokonać, oznaczy Komenda powiatowa.

§ 3.

Z a j ę c i e.

Zapasy nasion roślin oleistych (§ 1) są zajęte

na rzecz Zarządu wojskowego. Zajęciu nie pod nasienie potrzebne producentowi do siewu w własnym gospodarstwie, a to w ilości:

5 kg.	na morgę maku,
8 " " "	rzepaku, lnianki i gorczycy,
60 " " "	konopi,
100 " " "	lnu.

Następstwem zajęcia jest, że zajętych zapasów nie wolno ani przerabiać, zużywać ani też sprzedawać względnie kupować, o ile w tym rozporządzeniu lub zapomocą osobnych przepisów nie zostały wydane inne zarządzenia,

Interesy zawarte wbrew temu nakazowi są ważne.

§ 4.

Odstawa, odbiór.

Producent obowiązany jest odstawić wszystkie zajęte zapasy nasion roślin oleistych do miejsc odbioru, wyznaczonych przez Komendę powiatową, o w terminie ustalonym przez tę Komendę.

§ 5.

C e n y.

Za dostarczone przez producentów nasiona roślin oleistych obowiązują ceny odbioru ugodzonymi w umowach co do uprawy i odstawy. Dla dostaw, co do których nie zawarto żadnej umowy ustanawia się następujące ceny odbioru:

mak	K. 200
rzepak ozimy i letni, siemię lniane i konopne i nasienie gorczycy	" 115
nasienie lnianki	" 80
nasienie słonecznika niełuszczone	" 70
nasienie pszonaku	" 60

Ceny rozumieją się za 100 kg. netto, loco gazyn odbioru za towar dobry niezeepsuty, czysty. Ceny na inne produkty rolne, zdadne do wyrobu oleju, oznaczy Komenda powiatowa w każdym wypadku przy odbiorze.

W razie gorszej jakości cena ulega odpowiedniemu obniżeniu.

§ 6.

P r z e r ó b k a.

Nasiona roślin oleistych mogą być przerabiane tylko za pisemnym zezwoleniem Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego, w fabrykach stojących

orem Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego. Wszelkie inne fabryki oleju i prasy oleju wszelkiego rodzaju zostają zamknięte.

§ 7.

Postanowienia karne.

Przekroczenia powyższego rozporządzenia lub postanowienia wydanych na jego podstawie podpadają pod postanowienia karne § 11, rozporządzenia z 20-go czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych.

Obok kary można orzec przepadek zapasów w § 12 tegoż rozporządzenia.

§ 8.

Zniesienie dawniejszych przepisów.

Rozporządzenie z dnia 20-go lipca 1917 r., Nr. 68 Dz. rozp. dotyczące zajęcia nasion roślin oleistych się.

§ 9.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenia wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

7.

Uregulowanie obrotu ziemniakami.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, zarządza się co następuje:

§ 1.

Obowiązek zgłoszenia.

Każdy producent, który przechowuje zapasy ziemniaków, winien na żądanie Komendy powiatowej zgłosić jej, podając ilość, rodzaj i miejsce przechowywania.

Komenda powiatowa może obowiązek zgłoszenia rozszerzyć także na inne kategorie osób.

Komenda powiatowa oznacza w jakich terminach, w jaki sposób i w jakich miejscach należy zgłoszenia dokonać.

§ 2.

Zajęcie.

Zapasy ziemniaków, z wyłączeniem tych ilości, których producent sam potrzebuje do wyżywienia swoich domowników, do obsadzenia swych posiadłości, na paszę dla swego bydła lub dla prowadzenia własnych przedsiębiorstw rolnych, są zajęte.

Następstwem zajęcia jest, że zajętych zapasów nie wolno ani przerabiać, zużywać, spasać, ani też sprzedawać względnie kupować o ile w tem rozporządzeniu lub też zapomocą osobnych przepisów nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesy zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne.

Posiadacz zajętych zapasów obowiązany jest troszczyć się o ich odpowiednio przechowanie.

§ 3.

Odstawa, odbiór.

Komenda powiatowa oznacza ilość ziemniaków, którą każdy producent z osobną, lub większą ilość producentów wspólnie ma odstawić po pokryciu zapotrzebowania, określonego § 2-gim. Producenci winni ilości, przeznaczone do oddania, odstawić do miejsca odbioru w terminie, oznaczonym przez Komendę powiatową.

§ 4.

Ceny.

Za ziemniaki odstawione aż do dnia 3-go sierpnia 1918 r., włącznie ustanawia się cenę odbioru wynoszącą 50 K.

Z każdym następnym dniem obniża się ją o 50 halerzy tak iż dnia 20-go września 1917 r. wynosić będzie cena odbioru 26 Koron.

Od 20-go do 30-go września 1918 r., pozostaje cena 26 Koron w mocy.

Od 1-go października 1918 r. ustanawia się cenę odbioru wynoszącą 22 Korony.

Powyższe ceny rozumieją się za 100 kg netto, loko stacya kolei żelaznej szeroko- lub wązkotorowej.

Przy dostawie ziemniaków do 30-go września łącznie nie należy się producentowi żadne wynagrodzenie za dowóz.

Od 1-go października 1918 r., obowiązany jest producent do bezpłatnej odstawy tylko na odległość 7 km. Przy większych odległościach należy mu się za każdy kilometr ponad odległość 7 km. wynagro-

dzenie za dowóz wynoszące 30 halerzy za 100 kg.
Inne warunki dostawy ustanowione zostaną osobnymi zarządzeniami.

§ 5.

P r z e r ó b k a.

Ziemniaki wolno przerabiać w przedsiębiorstwach przemysłowych tylko za zezwoleniem c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego. Przedsiębiorstwa przemysłowe służące do przeróbki ziemniaków, które takiego pozwolenia nie posiadają, pozostają zamknięte.

§ 6.

Zaopatrzenie nieproducentów.

Zaopatrzenie nieproducentów w ziemniaki unormowane zostanie osobnymi zarządzeniami.

§ 7.

Postanowienia karne.

Przekroczenia tego rozporządzenia, lub przepisów wydanych na jego podstawie, podlegają pod postanowienia karne § 11-go rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1918 r. Nr. 37 Dz. rozp., dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych.

Obok kary można orzec przepadek zapasów w myśl § 12 tegoż rozporządzenia.

§ 8.

Zniesienie dawniejszych przepisów.

Rozporządzenia z dnia 8-go sierpnia 1917 r., Nr. 69 Dz. rozp., dotyczące zajęcia ziemniaków znosi się.

§ 9.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

8.

Uregulowanie obrotu owocami strączkowymi oraz nasionami.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 20-go czer.

wca 1918 r. Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, zarządza się co następuje:

§ 1.

Owoce strączkowe i nasiona.

Przez owoce strączkowe w myśl niniejszego rozporządzenia rozumieć należy groch, peluszkę, fasolę, bób, soczewicę i lubin; przez nasiona zaś nasiona roślin okopowych i pastewnych wszelkiego rodzaju nasiona koniczyny, traw i warzyw.

§ 2.

Obowiązek zgłaszania.

Każdy producent, który przechowuje zapasy owoców strączkowych lub nasion, winien na żądanie Komendy powiatowej zgłosić je, podając ilość, rodzaj, miejsce przechowania. Komenda powiatowa może obowiązek zgłaszania rozszerzyć także na inne kategorie osób.

Terminy zgłaszania, sposób i miejsce, w którym zgłoszenie ma nastąpić, oznaczy Komenda powiatowa.

§ 3.

Zakaz obrotu.

Owoce strączkowe i nasiona (§ 1) wolno sprzedawać tylko osobom, upoważnionym do tego przez Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe i opatrzonym odpowiednimi legitymacyami i tylko tym osobom dozwolone jest ich kupno, o ile osobnymi zarządzeniami obrót tymi produktami nie zostanie w inny sposób uregulowany.

§ 4.

C e n y.

Ceny za owoce strączkowe i nasiona ustanowione zostaną osobnymi zarządzeniami.

§ 5.

Przeróbka.

Owoce strączkowe i nasiona (§ 1) wolno przerabiać w przedsiębiorstwach przemysłowych tylko za zezwoleniem Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego, Przedsiębiorstwa przemysłowe, przeznaczone do przeróbki tych produktów a nie mające takiego pozwolenia, pozostają zamknięte.

§ 6.

Zaopatrzenie nieproducentów.

Zaopatrzenie nieproducentów w owoce strączkowe unormowane zostanie osobnymi zarządzeniami.

§ 7.

Postanowienia karne.

Przekroczenia tego rozporządzenia lub przepisów wydanych na jego podstawie podlegają postanowieniom karnym § 11 rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1918 r., Nr. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych.

Przyczem można orzec przepadek zapasów w myśl § 12 tegoż rozporządzeń.

§ 8.

Zniesienie dawniejszych przepisów.

Rozporządzenie z dnia 17-go lipca 1917 r. Nr. 67 Dz. rozp. dotyczące zajęcia prosa, hreczki, owoców strączkowych oraz innych nasion znosi się.

§ 9.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

9.

Ograniczenie obrotu miodem.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 4 lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp. dotyczącego zaopatrywania ludności w niezbędne artykuły, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Osoby, posiadające w gospodarstwie conajmniej 5 kg. miodu, jakiegokolwiek rodzaju (w plastrach, z centryfugi, gniecionego i t. d.) są obowiązane sprzedać go kupcom legitymowanym przez Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centralę surowców).

Zapasy ponad 5 kg. winien jest przechowywać zgłosić w przynależnej Komendzie powiatowej (Referacie surowców) do dnia 20-go lipca 1918 r.

Miód wytworzony po dniu 20-go lipca 1918 r. mają producenci w ciągu 8 dni zgłosić w Komendzie powiatowej (Referacie surowców) i sprzedać legitymowanym skupywaczom.

§ 2.

Przeróbka miodu jakoteż każda inna sprzedaż poza wyjątkami dozwolonymi § 3-cim i 4-tym tego rozporządzenia, są wzbronione.

Wywóz poza granice powiatu dozwolony jest tylko na podstawie certyfikatu przewozowego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centrali surowców).

§ 3.

Drobnym handlarzom wolno do dnia 15-go sierpnia 1918 r. sprzedawać detalicznie zgłoszone przez nich zapasy. Pozostałe jeszcze po tym terminie zapasy mają być sprzedane legitymowanym kupcom

§ 4.

Ilości miodu potrzebne dla zaopatrzenia ludności c. i k. obszaru administracyjnego, będą oddane do rozporządzenia wydziałowi aprowizacyjnemu Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego.

Po dniu 15-ym sierpnia 1918 r., dozwoloną będzie sprzedaż miodu tylko w sklepach wyznaczonych przez wydział aprowizacyjny Komendy powiatowej i to po ustanowionej cenie.

§ 5.

Jako najwyższą cenę, która przy zakupie ma być płacona za funt rosyjski czystego, z centryfugi, niefalszowanego miodu oznacza się K. 4.80.

Miód gorszego gatunku należy odpowiednio niżej oceniać.

Miód w plastrach ma być płacony według zawartości miodu i wosku.

Spory między stronami i kupującymi rozstrzyga Komenda powiatowa (Referat surowców).

§ 6.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane w myśl § 9 rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r. Nr. 61 Dz. rozp.

§ 7.

Rozporządzenie to nie narusza rozporządzenia z dnia 22-go grudnia 1917 r., Nr. 1 Dz. rozp., z r.

1918 dotyczącego ograniczenia obrotu woskiem pszczelnym.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

10.

Dostarczanie masła, jakoteż ograniczeń obrotu masłem, twarogiem i serem.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp. dotyczącego zaopatrywania ludności w niezbędne artykuły, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Każdy kto posiada krowy jest obowiązany miesięcznie sprzedawać od każdej krowy po jednym funcie rosyjskim masła kupcowi legitymowanemu przez Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centralę surowców).

§ 2.

Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe przepisuje każdej gminie i każdemu właścicielowi dóbr mająca się dostawić ilość.

§ 3.

Cena masła, którą legitymowany kupiec ma producentowi zapłacić, zostaje ustanowiona na:

K. 7.20 za jeden rosyjski funt czystego, niezaputego i niesolonego masła,

K. 6.80 za jeden rosyjski funt solonego masła.

Niesolone masło może zawierać conajwyżej wody 16⁰/₀ solone masło zaś wody conajwyżej 18⁰/₀ a conajwyżej 3⁰/₀ soli.

Masło, które tym warunkom nie odpowiada, należy stosunkowo niżej ocenić.

§ 4.

Handel masłem, twarogiem i serem jest wolny w obrębie każdego powiatu. Wywóz tych towarów poza granicę powiatu jest dozwolony tylko na podstawie certyfikatu przewozowego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centrali surowców).

§ 5.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą o ile czyn taki nie podpada pod surowsze postanowienie karne, karane przez Komendę powiatową grzywną do 10.000 K. albo aresztem do 6 miesięcy.

W wypadkach przekroczenia § 4 tego rozporządzenia będzie obok kary orzeczony także przepadek towaru.

§ 6.

Postanowienia §§ 1-3 nie mają zastosowania w powiatach chełmskich, dąbrowskim, hrubieszowskim i tomaszowskim.

Postanowienia § 4 odnoszą się do całego obszaru Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

11.

Uregulowanie obrotu workami.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp. dotyczącego zaopatrzenia ludności w niezbędne artykuły, zarządza się co następuje:

§ 1.

Przedmiot rozporządzenia.

Jako worki w myśl niniejszego rozporządzenia należy uważać wszystkie nowe, jakoteż stare, używane i wymagające naprawy worki o pojemności wyżej 16 kg. (1 Pud) zboża a to bez względu na ich pierwotne przeznaczenie jak również na rodzaj materiału, z jakiego są sporządzone.

§ 2.

Zajęcie i wywłaszczenie

Wszystkie na obszarze Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego znajdujące się worki (§ 1) zostają wywłaszczone, równocześnie zaś zakazany wolny handel i obrót workami oraz ich przerabianie. Aż do ukończenia postępowania wywłaszczającego zostają worki zajęte.

§ 3.

Obowiązek zgłaszania.

Każdy właściciel, posiadacz lub przechowawca worków w ilości powyżej 10-ciu sztuk jest obowiązany zgłosić je we właściwej c. i k. Komendzie powiatowej do dnia 1-go lipca 1918 r.

§ 4.

Obowiązek oddania.

Każdy właściciel, posiadacz lub przechowawca worków, jest obowiązany odstąpić wszystkie swoje zapasy worków wynoszące ponad 10 sztuk legitymowanym przez Centralę dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w Lublinie agentom „Zakładu dla zakupu i rozdziału worków c. i k. Centrali dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w Lublinie“, skoro ci u niego zgłoszą i wylegitymują się a to po cenach odpowiednich na podstawie dowolnego porozumienia ustalonych.

Następujące ceny ustanawia się jako odpowiednie:

za 5-6 pudowe (80-100 kg.) worki na mąkę cukier i nasiona od K. 7-do 9-

za 4-6 pudowe (65-100 kg. worki) na zboże i inne produkta od K. 4-do 7-

za wszystkie inne worki, jak również wszelkie worki nie zdatne do przechowania produktów (worki na paszę treściwą, sól, melasę, nawozy sztuczne węgle i t. p.) od K. 2-do 4-

Ceny te rozumieją się za worki używane, niepodarte, targowej jakości.

Za zupełnie nowe oraz za specjalnie dobrej jakości worki (lniane, konopne i t. d.) może być cena, ustanowiona jako odpowiednia, podwyższona do 50%.

Przy workach potrzebujących naprawy może nastąpić odpowiednia obniżka ceny aż do 25%.

W razie nie dojścia do skutku porozumienia co do ceny, oznacza ją c. i k. Komenda powiatowa po wysłuchaniu dwóch rzeczoznawców, przyczem za podstawę służy cena tu jako odpowiednia ustanowiona.

§ 5.

Wywłaszczenie.

Każdemu właścicielowi, posiadaczowi lub przechowawcy worków, wzbraniającemu się oddać swe zapasy legitymowanym agentom mimo zaofiarowania

ceny odpowiedniej po myśli § 4-go niniejszego rozporządzenia, zostaną one przymusowo wywłaszczone.

Wywłaszczenie przeprowadza właściwa c. i k. Komenda powiatowa na wniosek legitymowanego agenta.

Na wypadek wywłaszczenia ma wywłaszczony jedynie prawo do połowy ceny odpowiedniej określonej § 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 6.

Zwolnienie dla celów handlowych, przemysłowych i rolniczych.

Od obowiązku oddania w myśl § 4-go tego rozporządzenia są zwolnione worki, których kupcy, przedsiębiorstwa przemysłowe i rolnicy potrzebują do dalszego prowadzenia swoich przedsiębiorstw.

Granice w jakich zwolnienie ma nastąpić określa na prośbę strony, właściwa c. i k. Komenda powiatowa.

§ 7.

Pokrycie zapotrzebowania ludności.

Celem pokrycia zapotrzebowania ludności urzędzi Zakład zakupu i rozdziału worków przy c. i k. Centrali dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego, przynajmniej po jednej składnicy dla drobnej rozsprzedaży worków w siedzibie każdej c. i k. Komendy powiatowej.

W składnicach dla drobnej rozsprzedaży sprzedawane będą worki na podstawie pozwoleń do zakupna, wydawanych przez c. i k. Komendy powiatowe stronom w miarę stwierdzenia istotnej potrzeby, a to po stałych cenach wedle cennika ogłaszanego od czasu do czasu przez c. i k. Centralę dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwo wojskowego.

§ 8.

Urzędowe dochodzenia.

C. i k. Komenda powiatowa może w każdej chwili przez oględziny lub przeszukanie domu stwierdzić, czy obowiązkowi zgłoszenia nałożonemu § 3-cim tego rozporządzenia uczyniono zadość.

W razie zaniechania lub niezgodnego z prawdą zgłoszenia winna strona obowiązana do zgłoszenia ponieść kosztą tego dochodzenia. Stosownie do wyników dochodzenia zarządzone być może wywłaszcze-

nie po myśli § 5 i ukaranie po myśli § 9 tego rozporządzenia.

§ 9.

Postanowienia karne.

Kto zaniecha zgłoszenia przepisane w § 3 tego rozporządzenia lub podaje przy zgłoszeniu nieprawdziwe okoliczności lub w tem współdziała,

kto wzbrania się dopełnić obowiązku oddania w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia,

albo w myśl § 1 i 2 tego rozporządzenia zajęte zapasy worków zataja albo bezprawnie usuwa z miejsca ich przechowania,

będzie karany przez c. i k. Komendę powiatową o ile czyn nie podpada pod surowszy przepis karny grzywną do K. 10.000 lub aresztem do 6-ciu miesięcy.

Obok kary można w szczególności w razie zaniechania zgłoszenia po myśli § 8-go tego rozporządzenia orzec przepadek zapasów,

§ 10.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

12

Koncesye na garbarnie.

Brak surowców, w szczególności garbnika i materiałów potrzebnych do garbowni skóry, jest przyczyną, że nawet dobrze urządzone i zaufania godne garbarnie nie mogą być zatrudnione tak; jak by należało ze względu na ich wytwórczą zdolność. Ponieważ chodzi tu o materiał, który nie może być zastąpiony, nie można dopuścić eksperymentów wskutek których nastąpić by mogło niepotrzebne zmarnowanie materiału.

Każde otwarcie garbarni bez względu na to czy chodzi o garbarnię już dawniej istniejącą, która przez pewien czas była zamkniętą czy też o zupełnie nowe przedsiębiorstwo, jest w dzisiejszych stosunkach eksperymentem, ponieważ połączone jest z tak wielkim zapotrzebowaniem garbnika i materiałów do garbowni, które nie stoi w żadnym stosunku do wytwórczości,

W skutek powyższych powołań nie mogą być nadal udzielone zezwolenia na otwarcie nowych garbarni, a odnośne prośby bez dalszych dochodzeń będą odrzucone.

Prośby, takie które już wpłynęły do c. i k. Jen. Gub. uważać należy przeto jako odmownie załatwione.

13.

Zniżka kosztów przewozu materiałów do odbudowy zniszczonych miejscowości w Polsce.

Po myśli rozporządzenia c. i k. woj. Jen. Gubernatorstwa w Lublinie z dnia 2 sierpnia 1918 V. Nr. 62307 ogłasza się:

Od 1 lipca 1918 aż do odwołania wchodzi w zastosowanie na liniach kolei wojskowej „Nord“ o 50% niższe należności od normalnej taryfy przewozowej co do następującymi warunkami:

Drzewa naturalne jako budulowe, drzewa ociesane jako to graniaste np. belki,łaty, szczeble, progi, listwy (z wyjątkiem złobkowanych) szerokie drzewa np. słupy, tarcice, sztachety, pokłady do okrętów, deski, także heblowane, spajane, złączone, fryzy, surowe, dyle, wapno palone i gaszone, cement, gips, cegły do budowy dachówki, kamienie budowlane, lupek, płytki cementowe, tafile kamienne, do wykładania podłóg i ścian, dyle gipsowe, rury torowe, (gli-niane) rynny torowe, lupek asbestowy i cementowy papa dachowa, blacha, szyby do okien, drzwi, odrzwia, okna, ramy do okien, gonty, piece kaflowe, kuchnie kaflowe, kit do okna, smoła węgielna, materiały do impregnowania drzewa celem konserwacji ram do okien, do drzwi i odrzwia, rozebrane baraki, rozebrane stodoly i płyty kamienne.

Warunki: Zastosowanie się do postanowień taryfy istniejącej co do lokalnego przewozu towarów na kolei wojskowej „Nord“. Nadanie jako towar frachtowy (przewozowy) w dowolnej ilości. Przesyłki muszą być zaadresowane do pewnego Towarzystwa budowlanego a w stacji odbiorczej za pomocą fur lub kolejki dojazdowej wyladowane. Zniżka kosztów przewozu stosuje się tylko do przesyłek, przy których nadaniu dodane będzie poświadczenie „Patronatu Towarzystwa budowlanego przy Oddziale budowlanym głównego Komitetu ratunkowego w Lublinie“ do listu przewozowego nadawczego. To poświadczenie musi zawierać bliższe oznaczenie i ciężar towaru, nadawczą i odbiorczą, cel przeznaczenia tego towaru do odbudowy w bliżej określonej miejscowości oraz adres dotyczącego Towarzystwa budowlanego.

Przyniesienie tego poświadczenia, które się w stacji nadawczej oddaje, musi być w liście przewozowym w rubryce „Zastosowanie taryfy i t. p.“ uwi-docznione.

Kolej zastrzega sobie w niektórych wypadkach dostarczenie dowodu co do zużycia przesylek (w każdym razie dopiero później przez przeprowadzenie sprawdzenia po koszt odbiorcy) gdyby przesylki nie były zużyte do celu w poświadczanie wyszczególnionym, musi odbiorca obok zapłaty normalnej taryfy takie dodatek w podwójnej wysokości różnicy tejże taryfy dopłacić.

14.

Noszenie uniformów przez byłych żołnierzy Polskich.

C. i k. Naczelne Dowództwo Armii reskryptem z dnia 25 lipca b. r. (M. V. Nr. 329.577/6) zarządziło, że wydane ze strony cesarsko niemieckiej generalnej guberni w Warszawie postanowienie odnoszące się do zakazu noszenia uniformów przez zwolnionych żołnierzy polskich należących do zdemobilizowanego I polskiego korpusu, w interesie jednostajnego fraktowania wszystkich byłych członków polskiej siły zbrojnej, mają rozciągać się także na okupację austriacką i odnoszą się również do przynależnych do zdemobilizowanego III polskiego korpusu jakoteż do byłego polskiego korpusu posiłkowego.

Postanowienia te są następujące:

Z powodu trudności w nabyciu ubiorów cywilnych zezwala się szeregowcom na dalsze noszenie uniformu po usunięciu odznak.

Pod odznakami należy rozumieć:

- 1) na czapce: a) kokarda, b) orzeł, c) sznury i paski,
- 2) na bluzie i płaszczu: a) odznaki na kołnierzu, do czego zaliczają się i wszelkie naszytka kolorowe b) odznaki na ramieniu z wyjątkiem odznak przepisanych dla rannych,
- 3) na spodniach: szerokie barwne szlify. Ordery mogą być nadal noszone.

Byłym polskim oficerom zakazuje się noszenia uniformów.

Przekroczenia powyższego zakazu noszenia uniformów będą karane w myśl rozporz. Nacz. Wodza

armii z dnia 19. sierpnia 1915 roku Nr. 30 grzywną do 2000 koron lub aresztem do 6 miesięcy.

15.

Stemple za 50 Kor., 100 Kor. i 200 Kor.

W ciągu miesiąca sierpnia b. r. oddane zostają do sprzedaży w kasach c. i k. Komendy powiatowej oraz w przedsiębiorstwach do sprzedaży upoważnionych nowe kategorie znaczków stemplowych po 50 K. 100 K. i 200 K.

Używanie w mowie będących znaczków stemplowych wskazanem jest zwłaszcza przy uiszczeniu opłaty stemplowej od wexli na większą sumę opiewających, oraz przy uiszczeniu opłaty stemplowej aktowej od umów, zawieranych ze skarbem państwa.

6.

Obwieszczenie

w sprawie rozwiązania tajnych stowarzyszeń, związków i organizacji.

Wskutek rozporządzenia c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w Polsce Nr. Präs 12661 ex 1918 podaje się do powszechnej wiadomości co następuje:

Wszystkie istniejące przez c. i k. władze nie zatwierdzone stowarzyszenia (związki, organizacje) są nielegalne i wzywa się je do natychmiastowego zawieszenia ich czynności.

Udział w takich stowarzyszeniach, wzywaniu do wstępowania i jednanie członków dla takich stowarzyszeń jak również kontynuowanie czynności przez niezatwierdzone lub też przez władzę rozwiązane stowarzyszenia (związki, organizacje), będzie ścigane w myśl §§ 557 i 653 wojskowego kodeksu karnego.

Przetrzega się zatem ogół przed dalszym udziałem w takich organizacjach, jakoteż w urządzanych przez nie obchodach i przedsięwzięciach.

Dochodzenie i karanie tych karygodnych czynności, zastrzeżone jest w myśl § 8, ust. 3. rozporządzenia dotyczącego sądownictwa z dnia 25. sierpnia 1917, Nr. 71 Ez. rozp. c. i k. sądom wojskowym.

C. i k. Komendant powiatu:

HANORKIEWICZ, m. p.

podpułkownik.

